

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Χρειάζονται ηχηρά, απτά μηνύματα

Ας θεωρήσουμε δεδομένο ότι η διαπραγμάτευση θα κλείσει αργά το βράδυ μια μέρα του Μαΐου και ότι θα συνοδευθεί από μια σχετική ρύθμιση του χρέους και την ένταξή μας στο QE. Θα ακολουθήσει ένα επενδυτικό ράλι; Θα μας εμπιστευθούν οι αγορές, ακόμη και για να μας δανείσουν ως κράτος; Στα χαρτιά τα πράγματα μοιάζουν καλά, εν μέρει. Οι αξίες στη χώρα φαίνεται να έχουν «πιάσει πάτο» και παρουσιάζουν ενδιαφέρον, όχι μόνο για «κοράκια», αλλά και για στρατηγικούς επενδυτές. Από τώρα μέχρι το 2019 δεν υπάρχουν θεσμικά εμπόδια ούτε κρίσιμοι «κάβοι» αποπληρωμής χρέους ούτε εκλογές οιασδήποτε μορφής. Οι υποψήφιοι επενδυτές ξέρουν περίπου τι τους

περιμένει και έχουν μπροστά τους την προοπτική μιας κυβέρνησης με κεντροδεξιό κορμό. Αυτό είναι πολύ καλό, γιατί η αβεβαιότητα διώχνει τα κεφάλαια.

Ο κ. Τσίπρας γνωρίζει καλά το δικό του στοίχημα. Χωρίς μεγάλες επενδύσεις και χωρίς να πείσει τις αγορές ότι κάτι αλλάζει στην Ελλάδα, τον περιμένει το τέλμα. Ευρωπαίοι, Αμερικανοί, Κινέζοι, όλοι ενδιαφέρονται να πουλήσουν την Ελλάδα ως επενδυτικό προορισμό. Ο καθέννας για δικούς του λόγους. Όλοι όμως περιμένουν από τον ίδιο να δώσει σήματα που να λένε ότι θέλει πράγματι τις επενδύσεις και μπορεί να τις προωθήσει παρακάμπτοντας το τέρας της ελληνικής γραφειοκρατίας. Ο σημερινός πρωθυπουργός

αντελήφθη, εν τέλει, αυτό που έμαθαν οι προκάτοχοί του: ότι τίποτα σημαντικό δεν προχωράει σε αυτόν τον τόπο χωρίς να φτάσει στην κορυφή.

Οι επενδυτές δεν έχουν όμως πάντοτε την υπομονή να περιμένουν τον κ. Τσίπρα να πείσει τους υπουργούς του, να ξεπεράσει διάφορους γενικούς γραμματείς και δασάρχες, να κάνει ζυμώσεις στο κόμμα του και... και... Η ολοκλήρωση του deal των περιφερειακών αεροδρομίων ήταν ένα ισχυρό σήμα, παρά το γεγονός ότι είχε πάρει τη μορφή θρίλερ μέχρι την ύστατη στιγμή.

Τώρα χρειάζονται ηχηρά, απτά μηνύματα προς τα έξω, όπως η ολοκλήρωση ενός άλλου σημαντικού deal ή η κατατόμπση ορισμένων σαμποτέρ

κάθε επενδυτικής πρωτοβουλίας. Και εδώ μπαίνουν τα δύσκολα. Ο κ. Τσίπρας προσπαθεί να πατήσει σε δύο βάρκες, όπως πάντα. Δεν μπορείς όμως να κάνεις «μασάζ» στους ταλιμπάν του 4% και να πείσεις τις αγορές ταυτόχρονα. Η εμπειρία έχει δείξει ότι ο κ. Τσίπρας παίρνει κεφάλαια αλλά αργεί πολύ, το κάνει αφού έχει σαπίσει μια κατάσταση πολύ πέραν της φυσιολογικής ωρίμανσης. Ίσως να μην του πηγαίνει και ο ρόλος του εθνικού πλασέ για την προσέλκυση επενδύσεων.

Αν όμως δεν μπει σε αυτόν τον ρόλο, θα σέρνεται ο ίδιος και εμείς μαζί του. Και οι επενδυτές θα μας ξαναθυμηθούν λίγο πριν από τις επόμενες εκλογές, όποτε αυτές γίνουν.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Με εμβόλιο Κυριάκου

Δεν τρέχει τίποτε, έτσι; Και τα σκυλιά -ευρωπαϊκά, μεταρρυθμιστικά, αστικοδημοκρατικά, εκσυγχρονιστικά- δεμένα. Εκλέχτηκε με το Ποτάμι, βγήκε στον αφρό με το Ποτάμι, επέκρινε τη Ν.Δ. ως κόμμα του παλιού και φθαρμένου κατεστημένου, και κάποια στιγμή, ύστερα από τη γνωστή πια από άλλες τέτοιες περιπτώσεις μικρή ανάπαυλα της δήθεν ουδετερότητας, πήδηξε από το Ποτάμι στη στεριά της. Άλλο κόμμα, άλλος αρχηγός, διαφορετικό πρόγραμμα, άλλες λογικές. Για κείνους τουλάχιστον που ψήφισαν στις εκλογές το Ποτάμι, και ψηφίζοντας το κόμμα αυτό έδωσαν τον σταυρό τους -δεν έκαναν το σταυρό τους προηγουμένως οι έρμιοι- στον Φωτῆλα. Ούτε δημοκρατικό, ούτε αξιοπρεπές, ούτε πολιτικά έντιμο είναι. Κι όμως δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει. Και σε αντίθεση με την προδοσία, που αγάπησαν ως γνωστόν πολλοί, ενώ τον προδότη ουδείς, την αποστασία τη μισούν πολλοί, αλλά τον αποστάτη τον υπολῆπτονται πολύ. Εκείνοι που τον υποδέχονται στις γραμμές τους μετά βαΐων και κλάδων. Και του παρέχουν όχι μόνο στέγη, αλλά και τροφή και προστασία. Όπως τον Φωτῆλα, παραδείγματος χάριν, που ο Μητσοτάκης διόρισε στη θέση της αμαρτωλής Παπακώστα. Για να δοθεί σε όλους το καλό παράδειγμα ότι όσο πιο αμοραλιστής είσαι τόσο καλύτερη τύχη θα έχεις στη μεταλλαγμένη Δεξιά του σήμερα.

Εντάξει, μην είμαστε και ηθικολόγοι, γιατί η πάλη των τάξεων προέχει, το αστικό σύστημα είναι σάπιο, τα αστικά κόμματα είναι ενώσεις ιδιοτελών συμφερόντων, και άλλα παρόμοια. Αλλά να μην ασχοληθούμε μ' αυτό το δείγμα ακραίου αμοραλισμού, ακραίας εμπορευματοποίησης ιδεών και προγραμμάτων, ακραίας μεταποίησης της ψήφου του πολίτη; Δεν υποδηλώνει το ηθικό ανάστημα του Μητσοτάκη; Του Μητσοτάκη, μάλιστα. Διότι, στο κάτω-κάτω, ο Φωτῆλας το έδειξε το έχει του όταν μπόυκαρε στη Βουλή -πέρσι, το θυμάστε;- με την τσουτσούνα του στο χέρι. Ή στο στόμα, τέλος πάντων. Με αποτέλεσμα να προκληθεί σάλος για τη खुδαιότητά του. Δεν φταίει συνεπώς αυτός. Τέτοιος είναι. Αλλά ο άλλος, ο μέγας τράγος της εντιμότητας και της αλήθειας; Που τον κάνει και τιμηματάρχη της Υγείας μας; Στη θέση, μάλιστα, της Παπακώστα που τόλμωσε να τα βάλει με τον Άδωνι -άλλον επιφανή υγιεινολόγο; Σφύζουν από υγεία, όπως καταλάβατε, εκεί στη Ν.Δ. Με εμβόλιο Κυριάκου, κάτσε φρόνιμα και άκου. Τον Φωτῆλα να κηρύσσει δεξιό ήθος...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Το δικαίωμα στην «αποστασία»

Τη χρησιμοποίησε ο επικεφαλής του Ποταμιού Σταύρος Θεοδωράκης για να καταγγείλει την πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ Φώφη Γεννηματά, η οποία υποδέχεται μετά βαΐων και κλάδων στη Δημοκρατική Συμπράταξη τους βουλευτές που αποχωρούν από το Ποτάμι, την επιστράτευσε ο αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Δ. Παπαδημούλης για να στιγματίσει την επιλογή του Κυριάκου Μητσοτάκη να τοποθετήσει στη θέση της κ. Παπακώστα τον προερχόμενο από το Ποτάμι Ι. Φωτῆλα («πριμοδοτεί την αποστασία ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης»).

Μπορεί να συγκριθεί το σημερινό φαινόμενο της μετακίνησης βουλευτών από μικρό κόμμα σε μεγαλύτερο με την εκτροπή που έγινε το 1965; Νομίζω πως όχι.

Τότε εγχώριοι και ξένοι μηχανισμοί σε αραστή συνεργασία εκπόνησαν και εφάρμοσαν σχέδιο με στόχο την ανατροπή μιας δημοκρατικά εκλεγμένης κυβέρνησης και μετέπλησαν όλα τα μέσα (εξαγορά, εκβιασμοί, απειλές, ταξίματα).

Σήμερα δεν υπάρχει κάτι ανάλογο ή, για να είμαστε ακριβείς, δεν έχει αποδειχθεί ότι υπάρχει κάτι ανάλογο.

Γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι η απλή υπόσχεση πως αυτός(-ή) που θα αλλάξει στρατόπεδο θα έχει μία θέση στις εκλογικές λίστες συνιστά खुδαία συναλλαγή.

Οι μετακινήσεις πολιτικών και πολιτευτών από το ένα κόμμα στο άλλο δεν είναι κάτι καινούργιο.

Έχουν συμβεί πολλές φορές στο παρελθόν και δεν αφορούν μόνο μία παράταξη. Για παράδειγμα: στη φάση της ανόδου του ΠΑΣΟΚ με τη γραμμή της «αμφίπλευρης διεύρυνσης» απορρόφησε στελέχη και από τη Δεξιά και από την Αριστερά (Μπούτος, Μαύρος, Γλέζος, Βαφειάδης επί Ανδρέα Παπανδρέου, Ανδρουλάκης, Δαμανάκη, Ανδριανόπουλος, Μάνος επί Γιώργου Παπανδρέου).

Την περίοδο της πτώσης του «τροφοδότση» τους πάντες: ένα μεγάλο κομμάτι του πολιτικού προσωπικού του μετακόμισε στον ΣΥΡΙΖΑ, κάποια στελέχη του πήγαν στη ΔΗΜΑΡ, άλλα στους ΑΝ.ΕΛΛ., ορισμένα στη Νέα Δημοκρατία.

Δεν υπάρχει κάτι μεμπτό σ' αυτό που γίνεται σήμερα;

Όχι, εφόσον αυτοί(-ές) που αναχωρούν για άλλες πολιτείες επικαλούνται ιδεολογικού και πολιτικού χαρακτήρα διαφωνίες.

Είναι ειλικρινείς; Αγνωστο και αδιάφορο. Όλοι έχουν το δικαίωμα να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους, ακόμη και με ριζικό τρόπο.

Και για την πιο खुδαία εκδοχή αυτής της κατηγορίας πολιτικών, δηλαδή των εκσυστήματος ομορτιστών και γυρολόγων, το «αδίκημα» είναι πολιτικό.

Υπάρχει όμως ένα μείζονος σημασίας ηθικό ζήτημα.

Θα έκλειναν στόματα και δεν θα ήταν ευάλωτοι(-ες) στην υποψία για συναλλαγή αν συνόδευαν την αποχώρησή τους με την παράδοση της έδρας τους.

Και σ' αυτούς(-ές) θα έκανε καλό και στο πολιτικό σύστημα, για την προστασία του οποίου λένε οι περισσότεροι ότι αγωνίζονται.